DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 17 september 2009 *

I mål C-347/08,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artiklarna 68 EG och 234 EG, framställd av Landesgericht Feldkirch (Österrike) genom beslut av den 14 juli 2008, som inkom till domstolen den 28 juli 2008, i målet

Vorarlberger Gebietskrankenkasse

mot

WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Rosas samt domarna A. Ó Caoimh, J. Klučka (referent), U. Lõhmus och P. Lindh,

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: P. Mengozzi,
justitiesekreterare: handläggaren R. Şereş,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 1 juli 2009,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Vorarlberger Gebietskrankenkasse genom A. Wittwer, Rechtsanwalt,

— WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG, genom A. Weber, Rechtsanwalt,

— Österrikes regering, genom C. Pesendorfer och G. Kunnert, båda i egenskap av ombud,

— Tjeckiens regering, genom M. Smolek, i egenskap av ombud,

— Tysklands regering, genom M. Lumma och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,

— Spaniens regering, genom J. López-Medel Báscones, i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom I. Bruni, i egenskap av ombud, biträdd av W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom A.-M. Rouchaud-Joët och S. Grünheid, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1).

2 Begäran har framställts i en tvist i vilken Vorarlberger Gebietskrankenkasse, Dornbirn (Österrike) (nedan kallad VGKK) har väckt regresstalan mot WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG, Stuttgart (Tyskland) (nedan kallat WGV-SAV).

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapsrätten

Förordning nr 44/2001

3 I skälen 11–13 i förordning nr 44/2001 anges följande:

”(11) Behörighetsbestämmelserna måste uppfylla kravet på förutsebarhet och bygga på den allmänna principen om svarandens hemvist, och det måste alltid kunna gå att bestämma vilken domstol som är behörig utifrån denna princip, utom i vissa bestämda fall när tvistens art eller hänsynen till partsautonomin gör det berättigat att använda någon annan anknytning. I fråga om juridiska personer bör hemvisten definieras autonomt så att de gemensamma reglerna blir klara och behörighetskonflikter kan undvikas.

(12) Principen om att domstolen där svaranden har hemvist är behörig bör kompletteras med alternativa behörighetsregler i de fall där det finns en nära koppling mellan domstolen och tvisteföremålet eller då detta krävs för att underlätta rättskipningen.

(13) Vid försäkrings-, konsument- och anställningsavtal bör den svagare parten skyddas genom behörighetsbestämmelser som är förmånligare för dennes intressen än de allmänna bestämmelserna.”

4 Behörighetsreglerna i förordning nr 44/2001 finns i dess kapitel II, som består av artiklarna 2–31.

5 Avsnitt 1 i nämnda kapitel II har rubriken ”Allmänna bestämmelser”. I artikel 2.1, som ingår i detta avsnitt, föreskrivs följande:

”Om inte annat föreskrivs i denna förordning, skall talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han har medborgarskap.”

6 Artikel 3.1 i förordningen ingår också i avsnitt 1 och har följande lydelse:

”Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat får väckas vid domstol i en annan medlemsstat endast med stöd av bestämmelserna i avsnitten 2–7 i detta kapitel.”

7 Artiklarna 8–14 ingår i avsnitt 3, med rubriken ”Behörighet vid försäkringstvister”, i nämnda kapitel II. Här föreskrivs behörighetsregler vid försäkringstvister.

8 I artikel 8 föreskrivs följande:

”För försäkringstvister gäller i fråga om domstols behörighet utöver föreskrifterna i artikel 4 och artikel 5.5 bestämmelserna i detta avsnitt.”

9 Artikel 9.1 i förordningen har följande lydelse:

”Talan mot en försäkringsgivare som har hemvist i en medlemsstat kan väckas

a) vid domstolarna i den medlemsstat där han har hemvist, eller

b) i en annan medlemsstat, vid domstolen i den ort där käranden har hemvist om talan väcks av försäkringstagaren, den försäkrade eller en förmånstagare …

…”

10 I artikel 11.2 i förordning nr 44/2001 föreskrivs följande:

”Bestämmelserna i artiklarna 8–10 gäller om den skadelidande väcker talan direkt mot försäkringsgivaren, om sådan direkt talan är tillåten.”

Direktiv 2000/26/EG

11 I artikel 3, som har rubriken ”Direktanspråk”, i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/26/EG av den 16 maj 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar om ansvarsförsäkring för motorfordon samt om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (EGT L 181, s. 65), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/14/EG av den 11 maj 2005 (EUT L 149, s. 14) (nedan kallat direktiv 2000/26), föreskrivs följande:

”Varje medlemsstat skall se till att de skadelidande som avses i artikel 1 vid olyckor i den mening som avses i den artikeln har rätt att rikta anspråk direkt mot det försäkringsföretag som tillhandahåller ansvarsförsäkring för den ansvariga personen.”

12 För definitionen av begreppet skadelidande hänvisas det i artikel 2 d i nämnda direktiv till artikel 1.2 i rådets direktiv 72/166/EEG av den 24 april 1972 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om ansvarsförsäkring för motorfordon och kontroll av att försäkringsplikten fullgörs beträffande sådan ansvarighet (EGT L 103, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 1, s. 111).

Direktiv 72/166

13 I artikel 1.2 i direktiv 72/166 definieras ”skadelidande” som personer som är berättigade till ersättning för förlust eller skada orsakad av fordon.

Den nationella lagstiftningen

14 I 332 § första stycket i den allmänna socialförsäkringslagen (Allgemeines Sozialversicherungsgesetz, nedan kallad ASVG), föreskrivs följande:

”Om en person, som enligt denna federala lag har rätt till ersättning … kan göra gällande en rätt till skadestånd för den skada han lidit till följd av olyckan på grundval av andra lagbestämmelser, övergår denna rätt till försäkringsgivaren i den mån som den senare betalar ut ersättning.”

15 I 1394 § civillagen (Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch) föreskrivs följande:

”Den som har förvärvat en fordring har samma rättigheter med avseende på fordringen som överlåtaren hade.”

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

16 Den 10 mars 2006 inträffade en trafikolycka på en tysk motorväg. Inblandade i olyckan var Christine Gaukel, som körde en personbil försäkrad i Tyskland genom en obligatorisk ansvarsförsäkring hos WGV-SAV, och Daniela Kerti, som körde ett annat fordon. Daniela Kerti blev plötsligt tvungen att bromsa kraftigt på grund av trafiken. Christine Gaukel, som var omedelbart bakom henne, körde då in i Daniela Kertis bil. Daniela Kerti fick på grund av kollisionen en pisksnärtskada och hon blev därför tvungen att genomgå olika läkarbehandlingar. De behandlande läkarna intygade dessutom att Daniela Kerti var oförmögen att arbeta från och med den 15 mars 2006 till och med den 21 mars 2006. VGKK betalade i egenskap av socialförsäkringsorgan ut ersättning till sin försäkringstagare Daniela Kerti.

17 Daniela Kerti var folkbokförd i Bludenz (Österrike) från och med den 2 januari 2006 till och med den 20 augusti 2007. Sedan dess är hon bosatt i Ubstadt-Weiher (Tyskland).

18 VGKK begärde genom en skrivelse av den 22 september 2006, med hänvisning till att detta organ enligt 332 § ASVG hade övertagit Daniela Kertis rättigheter, att WGV-SAV senast den 24 oktober 2006 skulle ersätta de kostnader som VGKK betalat ut i ersättning till sin försäkringstagare. Enligt VGKK var WGV-SAV:s försäkringstagare nämligen ensam ansvarig för olyckan.

19 När betalning uteblev väckte VGKK den 13 februari 2008 regresstalan mot WGV-SAV vid Bezirksgericht Dornbirn (Österrike). WGV-SAV bestred talan i sak och invände dessutom att Bezirksgericht Dornbirn inte var internationellt behörig. För det första innehades rättigheterna i fråga ursprungligen av Daniela Kerti, som bodde i Tyskland när talan väcktes. För det andra omfattades VGKK som kärande inte av skyddet i förordning nr 44/2001, eftersom tvisten stod mellan två jämbördiga parter.

20 Genom beslut av den 21 maj 2008 avvisade Bezirksgericht Dornbirn talan med hänvisning till att domstolen saknade internationell behörighet.

21 VGKK överklagade detta beslut till Landesgericht Feldkirch och yrkade att beslutet av den 21 maj 2008 skulle upphävas och att målet skulle återförvisas till första instans för fortsatt handläggning.

22 Landesgericht Feldkirch har anfört tre omständigheter som talar för att de österrikiska domstolarna ska anses behöriga att pröva tvisten. För det första ska VGKK anses vara ”skadelidande”, eftersom detta organ utgav ersättning till Daniela Kerti till följd av olyckan. För det andra har VGKK, till följd av den lagstadgade subrogationen enligt 332 § ASVG, trätt in i Daniela Kertis samtliga rättigheter från och med tidpunkten för olyckan. Organet har således trätt in i sin försäkringstagares rättsliga ställning och har i denna egenskap genom sin talan gjort gällande inte sina egna, utan sin försäkringstagares rättigheter. För det tredje behåller personer som blivit skadade i svåra olyckor som medför personskador sin rätt till ersättning för ideell och ekonomisk skada. De kan då väcka talan om ersättning för dessa skador vid domstolen där de har hemvist. Rätten till ersättning för läkarvård och eventuell pensionsersättning övergår i sådana fall till socialförsäkringsorganet. Om nämnda organ inte kan göra gällande samma behörighet måste det i så fall väcka regresstalan vid en domstol i en annan medlemsstat. Domstolar i olika medlemsstater skulle då komma att pröva samma omständigheter, vilket kan strida mot syftena med förordning nr 44/2001 på så sätt att oförenliga avgöranden skulle kunna komma att meddelas av domstolar i olika medlemsstater.

23 Enligt Landesgericht Feldkirch finns det emellertid två argument som talar emot de österrikiska domstolarnas behörighet. För det första är syftet med direktiv 2000/26 att skydda den svagare parten genom betydande förenkling och ett underlättande av genomdrivandet av skadeståndsanspråk vid trafikolyckor med utländsk anknytning. Landesgericht Feldkirch anser, med hänvisning till dom av den 13 december 2007 i mål C-463/06, FBTO Schadeverzekeringen (REG 2007, s. I-11321), att ett socialförsäkringsorgan inte kan anses utgöra en svagare part som är värd att skyddas genom tillämpning av reglerna om internationell domstolsbehörighet. För det andra

nämns i artikel 11.2 i förordning nr 44/2001 endast den skadelidande, men däremot inte den som eventuellt enligt lag har övertagit vederbörandes rättigheter.

24 Landesgericht Feldkirch beslutade mot denna bakgrund att förklara målet vilande och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Ska hänvisningen i artikel 11.2 i [förordning nr 44/2001] till artikel 9.1 b i samma förordning tolkas så, att ett socialförsäkringsorgan som enligt lag (332 § ASVG) har övertagit de rättigheter som tillkommer en person som skadats direkt i en olycka, vid domstolen i den ort i en medlemsstat där det har sitt säte kan väcka en direkt talan mot försäkringsgivaren, i den mån som en sådan direkt talan är tillåten och försäkringsgivaren är hemmahörande i en medlemsstat?

2) Om den första frågan ska besvaras jakande:

Gäller detta även om den direkt skadade personen när talan väcks varken är bosatt eller stadigvarande vistas i den medlemsstat i vilken socialförsäkringsorganet har sitt säte?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Inledande anmärkningar

25 Det ska inledningsvis påpekas att det finns skillnader mellan de olika språkversionerna av artikel 11.2 i förordning nr 44/2001. I den franska språkversionen används uttrycket ”victime”, vars semantiska innebörd är en person som har lidit direkt skada. Tyska är rättegångsspråk i förevarande mål, och i den tyska språkversionen används i stället begreppet ”der Geschädigte”, vilket betyder den skadelidande. Detta begrepp kan emellertid omfatta, utöver personer som direkt har lidit skada, sådana som bara har lidit indirekt skada.

26 Det framgår i detta avseende av fast rättspraxis att nödvändigheten av en enhetlig tolkning av bestämmelserna i gemenskapsrätten medför att det, då det råder osäkerhet om en bestämmelses innebörd, är uteslutet att bestämmelsen betraktas för sig, och att det tvärtom krävs att den ska tolkas mot bakgrund av de övriga officiella språkversionerna (se dom av den 12 juli 1979 i mål 9/79, Koschniske, REG 1979, s. 2717, punkt 6, av den 2 april 1998 i mål C-296/95, EMU Tabac m.fl., REG 1998, s. I-1605, punkt 36, och av den 9 mars 2006 i mål C-174/05, Zuid-Hollandse Milieufederatie och Natuur en Milieu, REG 2006, s. I-2443, punkt 20), med hänsyn till systematiken i och ändamålet med de föreskrifter i vilka den ingår (dom av den 27 oktober 1977 i mål 30/77, Bouchereau, REG 1977, s. 1999, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 3, s. 459).

27 I det nu aktuella fallet kan det konstateras för det första att det i andra språkversioner av artikel 11.2 i förordning nr 44/2001 i likhet med den tyska används uttryck som avser en person som har lidit skada. Detta gäller för den spanska språkversionen (persona perjudicada), den tjeckiska (poškozený), den danska (skadelidte), den estniska (kahju kannatanud pool), den italienska (persona lesa), den polska (poszkodowany), den slovakiska (poškodený) och den svenska (skadelidande). För det andra fann domstolen i domen i det ovannämnda målet FBTO Schadeverzekeringen, punkt 26, att syftet med hänvisningen till artikel 11.2 i nämnda förordning således är att till gruppen kärande i artikel 9.1 b lägga personer som har lidit skada, utan att denna grupp därmed begränsas till dem som har lidit direkt skada.

28 Härav följer att artikel 11.2 i förordning nr 44/2001 ska tolkas så att den avser skadelidande.

Prövning i sak

Den första tolkningsfrågan

29 Den hänskjutande domstolen har ställt den första tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida hänvisningen i artikel 11.2 i förordning nr 44/2001 till artikel 9.1 b i samma förordning ska tolkas så, att ett socialförsäkringsorgan som enligt lag har övertagit de rättigheter som tillkommer en person som har skadats direkt i en bilolycka, vid domstolarna i den medlemsstat där det har sitt säte kan väcka en direkt talan mot den i en annan medlemsstat hemmahörande försäkringsgivaren till den person som påstås vara ansvarig för olyckan.

30 Domstolen har redan slagit fast att hänvisningen i artikel 11.2 i förordning nr 44/2001 till artikel 9.1 b i samma förordning ska förstås så, att domstolarna i den ort där en skadelidande har hemvist är behöriga att pröva en direkt talan mot försäkringsgivaren till den person som påstås vara ansvarig för olyckan, om sådan direkt talan är tillåten och om försäkringsgivaren har sin hemvist i en medlemsstat (domen i det ovannämnda målet FBTO Schadeverzekeringen, punkt 31).

31 Vad gäller ansvarsförsäkring för motorfordon framgår det av artikel 1.2 i direktiv 72/166 och av artikel 3 i direktiv 2000/26, tolkade mot bakgrund av skäl 16a i sistnämnda direktiv, att den skadelidande har rätt att väcka talan mot den påstått ansvariga personens försäkringsgivare vid domstolarna där den skadelidande har hemvist.

32 Det ska således prövas om samma rätt tillkommer ett socialförsäkringsorgan som enligt lag har övertagit de rättigheter som tillkommer en person som har skadats i bilolycka.

33 VGKK har härvid gjort gällande att organet har lidit skada genom att utge ersättning till sin försäkringstagare. VGKK anser därför att organet ska betraktas som skadelidande enligt en självständig tolkning av detta begrepp. Dessutom har VGKK enligt österrikisk lagstiftning, på grund av att det genom lagstadgad subrogation har övertagit försäkringstagarens rättigheter, inträtt inte bara i försäkringstagarens materiella rättigheter, utan även i vederbörandes processuella rättigheter, och således även i den rättighet som följer av artiklarna 9.1 b och 11.2 i förordning nr 44/2001. Om det vore på ett annat sätt, det vill säga om nämnda lagstadgade subrogation inte medförde samma rättigheter som för försäkringstagaren, anser VGKK att detta rättsinstitut skulle förlora sin innebörd.

34 Den spanska regeringen har särskilt framhållit att om den person som direkt skadats genom olyckan avlider, måste dennes arvingar, det vill säga de som enligt lag övertar den avlidnes rättigheter, kunna väcka talan om skadestånd mot den påstått ansvariga personens försäkringsgivare vid den domstol där arvingarna har hemvist, på samma sätt som arvlåtaren skulle ha kunnat göra om vederbörande fortfarande hade varit i livet.

35 För att säkerställa att förordning nr 44/2001 får full verkan och tolkas självständigt påpekar domstolen att hänsyn ska tas huvudsakligen till förordningens systematik och syften (dom av den 14 juli 1983 i mål 201/82, Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung m.fl., REG 1983, s. 2503, punkt 11, av den 20 mars 1997 i mål C-295/95, Farrell, REG 1997, s. I-1683, punkterna 12 och 13, av den 3 juli 1997 i mål C-269/95, Benincasa, REG 1997, s. I-3767, punkt 12, och av den 15 januari 2004 i mål C-433/01, Blijdenstein, REG 2004, s. I-981, punkt 24). Frågan om användningen av olika rättsinstitut som föreskrivs i österrikisk rätt och i övriga medlemsstaters rättsordningar, såsom lagstadgad subrogation, kan följaktligen inte påverka tolkningen av bestämmelserna i förordning nr 44/2001. Ett motsatt resonemang skulle leda till att tolkningen av förordningen gjordes beroende av medlemsstaternas nationella rätt, vilket skulle äventyra förordningens enhetliga tillämpning i gemenskapen.

36 I detta avseende anges det i skäl 11 i förordning nr 44/2001 att behörighetsbestämmelserna måste uppfylla kravet på förutsebarhet och bygga på den allmänna principen om svarandens hemvist samt att det alltid måste kunna gå att bestämma vilken domstol som är behörig utifrån denna princip, utom i vissa bestämda fall när tvistens art eller hänsynen till partsautonomin gör det berättigat att använda någon annan anknytning.

37 Principen att domstolarna i den medlemsstat där svaranden har hemvist är behöriga, oberoende av svarandens medborgarskap, utgör sålunda huvudregeln i det system som inrättats genom förordningen och har föreskrivits i artikel 2.1 i förordningen (dom av den 19 januari 1993 i mål C-89/91, Shearson Lehman Hutton, REG 1993, s. I-139, punkt 14, av den 5 februari 2004 i mål C-265/02, Frahuil, REG 2004, s. I-1543, punkt 23, av den 13 juli 2006 i mål C-103/05, Reisch Montage, REG 2006, s. I-6827, punkt 22, och av den 11 oktober 2007 i mål C-98/06, Freeport, REG 2007, s. I-8319, punkt 34).

38 Artikel 3.1 i nämnda förordning utgör ett undantag från nämnda huvudregel. I denna artikel föreskrivs att talan mot den som har hemvist i en medlemsstat får väckas vid domstol i en annan medlemsstat, dock endast med stöd av bestämmelserna i avsnitten 2–7 i kapitel II i förordning nr 44/2001 (domarna i de ovannämnda målen Reisch Montage, punkt 22, och Freeport, punkt 34).

39 Nämnda bestämmelser om undantag från huvudregeln om behörighet får följaktligen inte ge upphov till en tolkning som går utöver de fall som uttryckligen nämns i förordning nr 44/2001 (se, bland annat, dom av den 21 juni 1978 i mål 150/77, Bertrand, REG 1978, s. 1431, punkt 17, av den 17 juni 1992 i mål C-26/91, Handte, REG 1992, s. I-3967, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 12, s. I-137, domen i det ovannämnda målet Shearson Lehman Hutton, punkt 16, dom av den 13 juli 2000 i mål C-412/98, Group Josi, REG 2000, s. I-5925, punkt 49, och domen i det ovannämnda målet Freeport, punkt 35).

40 I avsnitt 3 i kapitel II i nämnda förordning föreskrivs ett självständigt system för domstols behörighet vid försäkringstvister (dom av den 12 maj 2005 i mål C-112/03,

Société financière et industrielle du Peloux, REG 2005, s. I-3707, punkt 29). Syftet med detta avsnitt är enligt skäl 13 i förordning nr 44/2001 att skydda den svagare parten genom behörighetsbestämmelser som är förmånligare för dennes intressen än de allmänna bestämmelserna.

41 Bestämmelsernas skyddsfunktion innebär att tillämpningen av särskilda behörighetsregler som i detta syfte har införts i förordningen inte kan utsträckas till att omfatta personer som inte behöver detta skydd.

42 Det har inte påstått att ett socialförsäkringsorgan som VGKK är ekonomiskt svagare och mindre erfaret i juridiskt hänseende än en ansvarsförsäkringsgivare som WGV-SAV. Domstolen har redan slagit fast att det allmänt sett inte finns något behov av att särskilt skydda någon av parterna när båda är näringsidkare inom försäkringsbranschen, där ingen part kan anses vara svagare än motparten (dom av den 26 maj 2005 i mål C-77/04, GIE Réunion européenne m.fl., REG 2005, s. I-4509, punkt 20).

43 Ett socialförsäkringsorgan som enligt lag har övertagit de rättigheter som tillkommer en person som har skadats direkt i en bilolycka kan följaktligen inte göra gällande tillämpning av bestämmelserna i artiklarna 9.1 b och 11.2 i förening i förordning nr 44/2001 i syfte att vid domstolarna i den medlemsstat där det har sitt säte väcka direkt talan mot den i en annan medlemsstat hemmahörande försäkringsgivaren till den person som påstås vara ansvarig för olyckan.

44 Däremot bör den som enligt lag har övertagit den direkt skadade personens rättigheter och som själv kan anses utgöra en svagare part kunna dra fördel av de särskilda reglerna om domstols behörighet som föreskrivits i nämnda bestämmelser. Detta gäller sålunda bland annat, såsom den spanska regeringen har framhållit, arvingar till en person som har omkommit i en olycka.

45 Slutsatsen ovan i punkt 43 stöds dessutom av domstolens rättspraxis om de särskilda regler vid konsumenttvister som föreskrivs i avsnitt 4 i kapitel II i förordning nr 44/2001 och som även de syftar till att skydda den svagare parten. Domstolen har nämligen fastställt att den som har övertagit någons rättigheter och i sin yrkesverksamhet väcker talan för att göra gällande en fordring som överlåtaren hade till följd av ett konsumentavtal, inte kan dra fördel av de särskilda reglerna om behörighet i konsumenttvister, eftersom syftet med dessa regler är att skydda den part som är ekonomiskt svagare och mindre erfaren i juridiskt hänseende (domen i det ovannämnda målet Shearson Lehman Hutton, punkterna 20–24).

46 Ytterligare stöd för slutsatsen ovan i punkt 43 kan hämtas i domen i det ovannämnda målet Blijdenstein. I punkt 34 i nämnda dom tolkade domstolen artikel 5.2 i konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT 1972, L 299, s. 32; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30), i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde (EGT L 304, s. 1 och – ändrad lydelse – s. 77; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 14), enligt konventionen av den 25 oktober 1982 om Republiken Greklands tillträde (EGT L 388, s. 1; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 26) och enligt konventionen av den 26 maj 1989 om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals tillträde (EGT L 285, s. 1; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 43). Domstolen fann att nämnda bestämmelse skulle tolkas så, att den inte gör det möjligt för ett offentligt organ att, vid domstolarna i den konventionsstat där det har sitt säte, väcka regresstalan mot en underhållsskyldig bosatt i en annan konventionsstat, för att återfå belopp som det har erlagt i enlighet med offentlig rätt till en underhållsberättigad vars fordran gentemot den underhållsskyldige den har övertagit, eftersom den inte är en svagare part i förhållande till nämnda underhållskyldiga person.

47 Med hänsyn till det ovan anförda ska den första tolkningsfrågan besvaras på följande sätt: Hänvisningen i artikel 11.2 i förordning nr 44/2001 till artikel 9.1 b i samma förordning ska tolkas så, att ett socialförsäkringsorgan som enligt lag har övertagit de rättigheter som tillkommer en person som skadats direkt i en bilolycka inte, vid domstolarna i den medlemsstat där det har sitt säte, kan väcka en direkt talan mot den i en annan medlemsstat hemmahörande försäkringsgivaren till den person som påstås vara ansvarig för olyckan.

Den andra tolkningsfrågan

48 Med hänsyn till svaret på den första frågan saknas det anledning att pröva den andra tolkningsfrågan.

Rättegångskostnader

49 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Hänvisningen i artikel 11.2 i rådets förordning nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område till artikel 9.1 b i samma förordning ska tolkas så, att ett socialförsäkringsorgan som enligt lag har övertagit de rättigheter som tillkommer en person som skadats direkt i en bilolycka inte, vid domstolarna i den medlemsstat där det har sitt säte, kan väcka en direkt talan mot den i en annan medlemsstat hemmahörande försäkringsgivaren till den person som påstås vara ansvarig för olyckan.

Underskrifter